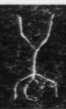

BARNA-SÍÐAN

UPPGÁVA :

85	76	45	79	94
37	82	57	91	35

KANST TÚ FÁA SAMLÖGUNA AT VERA 222, TÁ IÐ TÚ LEGGUR 3 AV HESUM TÖLUNUM SAMAN ??

Send loysnina til Sosialin, box 76, Tórs-havn (Barnasíðan) innan komandi leygarðag.

Minst til at skriva á, hvussu gomull/gamal tú ert.

Ein T-søga

Tummas tók Tórusa tuflur, tá tók Tóra trý træpetti, tveitti tey til Tummas. Tummas tveitt tá tigandi tuflurnar til Tóru. Tóra tók tær. Tummas titaði tigandi til Taravíkar.

Loysnin á krossorðagátuni:

	TÖNN TRÖR MASTUR	SMÁ BYR SKRÍÐA	STORRA LAND ASTIA	ÓKENT NAVN		NORÐAN LAND	AT BJÁLVA HUS VÍÐ	
LÆRU- GREIN	R	O	K	N	I	N	G	KOR-
ÁVIRK- AN	Á	R	I	N	DAUSKT DRINKJ A-NAVN	O	L	E
ELÐAR- NIR	BOK- STAVIR A RAD	M	N	VERÐUR A BÍ SKJÓÐUR A KLEÐ	G	R	A	S
GUDA- NAVN	B	A	A	L	KORT AT SPINN A VÍÐ	E	S	STULÐ- UR
AT RÓÐVA VÍÐ	Á	R	A	R	ELLUR FISKUR	G	U	R
	L	SKRÓÐUR A DÖNNUN	S	K	O	HEVDI A-NAVN A KLEÐ	L	Á
	I	BYR A FLEGG	Í	K	Ø	L	N	
AT SEYMA VÍÐ	N	Á	L	K	K	R	Á	HÚSI
UNDIR FÖTI	I	L	S	U		T		
	DRINKJ A-NAVN	K	J	A	R	T	A	N
JÁTT- AN	J	A	S			K		

Vinnari: Jan Sune Skoradal í Gøtu

**Veitst tú,
at tá ið tú brosar gert tú
onnur glað?**

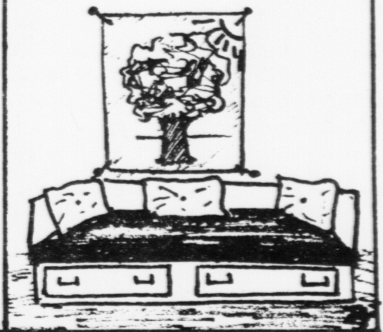
ViT GERA EITT BÍLETI :

TURKA NOKUR BLÓÐ FRÁ TRÖÐUNUM
ELLA SMÁRUNNUNUM.

TÚ SKALT BRÚKA: EITT STÓRT
PAPPSTYKKI, LÍM, SAKS,
LITIR, BLÓÐ.

NÚ ER HEYSTIÐ KOMIÐ
OG SKJÓTT ER VETURIN
HER, SO ER TAD HUGNA-
LIGT AT HAVA NOKUR
BLÓÐ AT HYGGJA AT

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Euthymius og spøkilsíð

7. partur:

Framhald

Alt varð gjørt so sum kurvamakarinn skipaði fyri. Nóg mikið av viði var til taks, so skjótt logaði eldurin lystiliga í hellismunnum. So við og við vóru eisini rekkjuvæðirnir og hin útgerðin fingin til høldar, og hellið var nú farið at líkjast einum búplássi.

»Í morgin kann Difilius ósnikkaður fara í næstu bygd at selja kamelarnar. Fyribils hugsi eg, at her er trygt hjá tykkum at vera. Tá ið Varian keisari á sinni gjørdi eina atsókn ímóti teimum kristnu, tá fjaldi pápi mín seg her í fyra mánaðir ósæddur.

Tað hevði undrað meg stórliga, um nakar kom fram á tykkum her! Gud hann gævi, at hetta hellið má verja tykkum líka so væl, sum tað vardi pápa mín á sinni!»

»Amen!» segði Basilius. »Og vit vilja takka Gudi, at hann hevur leitt okkum higar í øllum góðum!» Øll lógdu á knæ og Basilius bað eina bøn.

So segði hann: »Eisini tær, Pambo, vilja vit takka! Eg hevði viljað, at eg fekk samsýnt tær onkursvegna.»

Pambo svaraði bert: »Tað er mær nóg góð sam-sýning, um tit verða bjargað. — Er nakað meira at gera nú? — Tað, sum eftir er av viðferinum, kann liggja har niðri til ljóst verður í morgin.»

»Heldur tú, at tú fært havt eitt bræv við tær til Ombi?»

»Eitt bræv?»

»Ja, eitt bræv«, segði Basilius. — »Filemon — tað er presbyteri okkara í Ombi, bað meg senda sær boð, tá vit vóru væl framkomin. Eg skal skriva brævið soleiðis, at orindasveinurin, sum ber brævið, ikki kann koma í kletur av tí, sjálvt um atsókin í Ombi leikar av tí harðasta.»

»Ja, so fer tað helst at bera til«, svaraði Pambo.

»Men eg havi ikki skrivað tað enn, hevur tú stundir at steðga eitt bil?»

»Ein tíma kann eg steðga, men heldur ikki longur, um eg skal røkka fram til Zericah, áðrenn tað verður ljóst.»

»Meira tíð tørvar mær heldur ikki.»

Basilius fekk sær ein griffil og talvu, somuleiðis eitt pappirspetti. Í pappirið vóru klipt nokur fyrkantaði hol.

Filemon og Basilius høvdu avrátt sínámillum, at skriva saman á slíkan hátt, at hvørgin av teimum kundi koma illa fyri, um so brævið kom upp í hendurnar á skeivum fólki. Tær smáu talvurnar hjá báðum vóru eins til stóddar, og báðir høvdu teir pappirsøk við fyrkantaðum holum í av sama slag. Pappirsarkið varð so lagt omanfyri talvuna. Tá sóust nokur orð í holunum í pappirinum — Tey orðini vóru tað rætta brævið, alt annað sum stóð á talvuni var bara ifylla og hevði ongan týðning. Sosatt var tað ógjørligt hjá óviðkomandi at fata ta rettu meiningina við brævinum.

Basilius fór longur inn í hellið. Í ljósinum frá einum stórum kyndli setti hann seg at skriva.

Langt burturi hoyrdu tey enn ylini frá sjakálunum.

»Hatta ljóðar andskrámiligt — og vilt«, segði Filippus. »Eg skilji væl, hvi hetta hellið hevur fingið so ringt orð á seg.»

Framhald